

Když nejde o život,
nejde o nic

Anna Benešová

Anna Benešová

**KDYŽ NEJDE O ŽIVOT,
NEJDE O NIC**

COPYRIGHT:

Autorka: Anna Benešová

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-275-9 (ePub)

978-80-7512-276-6 (mobipocket)

978-80-7512-277-3 (pdf)

PRVNÍ KAPITOLA

Jmenuji se Lara Angelo, je mi dvacet osm let a bydlím v New Yorku se svou nejlepší kamarádkou Sarou McDonelovou v malém bytě podobném předchozímu, ve kterém jsem žila. Ale tento je - alespoň můj pokoj - o něco větší. Nebydlela jsem vždy v bytě, šest let jsem žila u svých rodičů. Nejsou to moji biologičtí rodiče, ale starali a starají se o mě víc než moji skuteční rodiče.

„Co děláš?“ přeruší mě Sara ve vyprávění. Snad vám nevadí takové drobné zabočení.

„Já... já píšu tu knihu,“ odpovím a zpoza notebooku pohlédnu na ni.

„A jak jsi daleko?“ ptá se a opře se o futra mezi mým pokojem a obývacím pokojem.

„Už mám pár řádků,“ zasměji se nad slovem už.

„Tak já tě nebudu rušit,“ prohlásí. Usměje se na mě svým milým úsměvem, který mě vždy dokáže povzbudit a zároveň mi většinou dokáže na tváři také vykouzlit úsměv.

„Díky,“ řeknu a Sara odejde z prahu a zavře dveře.

Jistě jste si všimli, že říkám dvakrát osobní zájmena, když mluvím, ale při psaní je dvakrát nepíšu, pokud teda v příběhu nemluvím. Na mé řeči je prý i zajímavé, že mluvím dětským tónem, ale ani když se slyším třeba na videu, tak mi to tak nepřijde.

Ale zpátky k mým novým rodičům. Rachel a Robert Mardonovi. Rachel vždy oslovuji „mami“. Oba mám moc ráda, ale ji mám radši. Vždy mi byla oporou. Při našem prvním setkání ve mně viděla něco dobrého a vzala si mě tak říkajíc pod křídla. Roberta často oslovuji

„tati“. Vždy ne, ale našel mě u mých pravých rodičů doma, a tak jsem mohla poznat Rachel, Saru a Zaca.

Ještě bych ráda podotkla, že všichni moji čtyři blízcí by pro mě udělali první poslední a já pro ně taky, i když to je asi tak u většiny lidí a ani nemusí mít čtyři blízké, ale třeba jen jednoho.

Zac je syn Roberta a Rachel. Je (možná byl) do mě už dlouho zamilovaný. Samozřejmě se o tom nemluví. Kdysi o tom často vtipkoval, ale od doby, co zjistil, že se od toho odvíjí většina hádek s jeho přítelkyněmi, toho nechal. Nemůžu říct, že to tím nebylo, protože s Trish je už dlouho šťastný. Sice se hádají, ale aspoň ne před námi. Sara tvrdí, že jsme si podobné. Ale kromě dlouhých černých vlasů a hubené postavy se mi to nezdá. Oči má hnědé, já tmavě modré. Možná jí jsem trochu podobná chováním. Byla jsem dost zakřiknutá, to přešlo v drzost, ale teď se dokážu chovat a nemám nutkání všem říkat svůj hubatý názor. Samozřejmě se snažím být upřímná a slova se snažím formulovat tak, aby vyzněla aspoň trochu dobře.

Ale teď jsem trochu zabočila. I když to svým způsobem k mému příběhu patří.

Každopádně jsem nechápala, proč na mě Zacovy přítelkyně žárlí. Za prvé jsem ho brala jako bratra (nikdy jsem mu to neřekla, protože kvůli jeho citům ke mně to ani nechtěl slyšet, ale jeho přítelkyně by to jistě uvítaly), za druhé to je důvod, který musel být všem holkám jasný, a jestli ne, tak je jejich zahleděnost do sebe větší než naše planeta. Já sama jsem měla přítelkyni. Možná to byl přesně ten důvod jejich žárlivosti. Možná si říkaly:

„Proč miluje ji, když je to úplně zbytečný? A nevěnuje víc pozornosti mně?“ Nevím.

Samozřejmě jsou to jen mé domněnky. Až na Mel - ta mě a Eriku nenáviděla z hloubi srdce a Zac si v našich neshodách vybral mě. Byla to jeho první vážná známost, a pokud to vyprávěl i ostatním přítelkyním, není se čemu divit.

Často přemýšlím, jak by můj život vypadal, kdybych ho také milovala, ale to se asi nikdy nedozvím. Poprvé mě to napadlo před pár měsíci.

Za svůj život jsem toho zažila dost, aspoň to tvrdí Rachel a vlastně i všichni ostatní. Není to nic, čím by se dalo chlubit. Není to jako život člověka, který si sbalil kufr, vyrazil na nějakou cestu, ať do zahraničí nebo tady ve státě. Kéž by to tak bylo, ale stejně nejsem moc dobrodružný typ. To je teď jedno, rozhodla jsem se vám vyprávět příběh, který se udál přibližně před půl rokem až do doby, kdy jsem začala psát.

Trochu mě hendikepuje, že mám na psaní jen jednu ruku, protože u druhé jsem měla vykloubené rameno a zlomenou kost a stále je v sádře. Tím ale značně přeskakují. Mohla bych vám povědět o všech svých zraněních, ale na to si počkejte.

Nápad, abych tuto knihu napsala, mi vnukla před dvěma týdny Rachel. Nemyslela to vážně. Nevím, jestli to bylo tím, že jsem byla pod sedativy, ale já se toho chytla.

Myslím, že to je vše, tedy to nejdůležitější, co byste měli na začátek, vědět a můžeme začít.

DRUHÁ KAPITOLA

Ležím ve své posteli ani si s takovým citem jako běžně neužívám čerstvě povlečené deky, která voní po vanilce - jedné z mých oblíbených vůní, ale třeba i takovou vanilkovou zmrzlinu přímo miluji. Pozoruji na stropě nepřiliš pevně držící lustr a ruce mám spojené prsty.

Slyším, jak někdo klepe na vchodové dveře. Žijeme v klidné čtvrti, kde projede o půlku méně aut za hodinu než v mém starém bydlišti a to je podle mě už co říct, a i když kousek od domu vedla hlavní silnice, byl na sídlišti celkem klid. Takže bez problému slyším, jak jde Sara svými šoupavými kroky otevřít návštěvě.

Ted' zrovna projelo okolo několik aut a určitě i motorka, ale Zacův hromový hlas šel těžko přeslechnout, i když jste zapnuli u hlavy mixér a on na vás mluvil ještě nižším tónem hlasu, než obvykle používá.

Slyším, jak si povídají. Určitě se snaží šeptat, abych je neslyšela, což se jim úspěšně daří.

„O čem se asi baví?“ ptám se Kutího a odhlédnu od stropu, abych se podívala, jak leží vedle mě na polštáři a usměvavou tváří mě pozoruje.

Kutí samozřejmě neodpoví. Je to plyšová hračka. Jediná věc, která mě mrzí na tom, že jsem poznala Mardonovy, byl právě on. Moji skuteční rodiče mě nepouštěli z bytu, a tak jsem měla právě jeho jako kamaráda. Ale za ta léta náš vztah celkem otupěl, je to svým způsobem dobře, ale už mi na něm tolik nezáleží. Kdysi by mi na mou otázku odpověděl, tedy odpověděla bych si sama, pouze bych si myslela, že odpověděl on, ale stejně to byl jen Kutí, kdo do mých devatenácti přinášel do mého života radost.

Ležím a čekám, co se bude dít.

„Určitě se baví o mně!“ vykřiknu, aniž si to uvědomuji. Chvilí jsem nad tím dumala. Určitě jsem vykřikla, ale jak hlasitě, to nevím. Každopádně rozpletu prsty a položím si dlaň na pusu. Uklidním se, dýchám, co nejméně to jde, a poslouchám, o čem mluví a hlavně proč šeptají.

Jestli mám nějakou výhodu oproti ostatním, je to sluch. Stále slyším pouze šum hrubého a jemného hlásku.

Povzdechnu si, posadím se a upřeně pozoruji dveře. Připadá mi to zbytečné. Vím, že se baví o mně. O kom jiném? A ještě když šeptají. V této situaci. To musí být o mně. Jsem si jistá na devadesát devět celých devět desetin procenta, ale chci si být stoprocentně jistá.

Napínám uši, co to jde. Bezmyšlenkovitě se soustředím, abych uslyšela aspoň jedno slovo, a stane se tak.

Erika.

„Tak to ne,“ povzdechnu a sesunu se zpátky do lehu.

Vím přesně, co přijde. Nebo by se spíš hodilo říct, kdo přijde. Ale obojí je jasné jako facka. Co jiného by tady Zac po ránu pohledával. Určitě se se Sarou dohodli. Pokud přijde Rachel, divit se nebudu.

V hlavě si představuji, co mi budou říkat, jaké otázky padnou, a já si dávám dohromady své odpovědi a proti otázky. Za ty roky se máme přečtené.

Ležím a stále nic. Nakonec se šepot utiší a chvíli je klid. Dveře do mého pokoje se otevírají a dovnitř vejdou Sara se Zacem.

Zac. Vysoký muž s hnědými vlasy, v modrých očích má starosti, vousy po celé tváři, svalnatá postava s upnutou košilí zastrčenou za rifle, aby bylo dobře vidět, že tráví několik hodin týdně v posilovně. Stále nemůžu uvěřit, že je to ten samý člověk, kterého jsem poznala před devíti lety. Ten hoch s delšími vlasy, trochu arogantní a s tričkem svého baseballového týmu na sobě, tu už dávno není. Místo něho je tady ramenatý muž. Ne zas až tak ramenatý, ani ne o půlku širší než Sara. Krásný úsměv. Je fakt, že jeho Přítelkyně musely žárlit

skoro na všechny, vzhledem k jeho povaze, obličeji, postavě a zaměstnání záchranáře.

Sara. Dívka s milým úsměvem o něco tmavšími vlasy než má Zac, zato ale stejný odstín očí, štíhlá postava a velký nos. Její otec je bratr Rachel, proto je mezi nimi velká podobnost, ale zároveň jsou úplně jiní. Sara se naopak vůbec od našeho setkání nezměnila. Tolerantní, hodná a vždy se mě snažila povzbudit. Netlačila na mě, prostě mi řekla svůj názor a já si to v hlavě sama srovnala.

„Ahoj,“ pozdraví mě Sara a oba přistoupí k posteli.

Pozorně si je prohlížím, jako bych je nikdy neviděla. Oni mě sjíždějí starostlivým pohledem a oba si založí ruce na prsou.

„Ahoj,“ pozdravím a čekám.

„Jak dlouho tu hodláš ještě ležet?“ zajímá se Sara. Posadí se na postel a sevřeme si ruce.

„Neležím tu celý dny, jo?“ Další specifická věc na mé řeči.

„To ne,“ začne Zac, „ale mohla bys zase trochu žít,“ poznamenává a ruce strčí do kapsy.

„Je to teprve měsíc,“ říkám obratně.

„Měsíc a půl. Plus pár dní.“

„Pozitíří dva měsíce,“ poznamená sestřenka a podívá se mu do očí.

„Ten čas, ale letí, co?“ zeptá se s úsměvem.

Všichni tři tiše čekáme. Moje sevřená ruka už se začíná postupně potit, ale Sara mě zmáčkne ještě silněji. Nebolí to, navíc je to o trochu příjemnější.

„Jak dlouho tu hodláš ještě ležet? Nemá to žádný smysl,“ pokračuje Zac a trochu zvýší hlas, aniž by si uvědomoval, že tahle otázka už padla.

Sara se zadívá na můj obraz nad postelí a přemýšlí, jestli tuhle otázku už nepoložila. Není to můj obraz. Sice kreslím a celkem mi to začalo jít, ale tenhle jsem dostala od Kelly.

„Tak co?“ zakřičí Zac a nakloní se ke mně.

„Nekřič,“ odsekne Sara.

Zac, co křičí. Vůbec se ho nebojím. Nevím, jestli proto, že ho znám, ale prostě řečeno mi to k němu nesedělo. Za ty roky jsem ho křičet slyšela jen párkrát, ale vždy jen potlačuji smích, až se trochu dusím.

„Já... já nevím,“ odpovím na Zacovu otázku. Prsty volné ruky si chytím nos mezi očima, ale žádný pláč nepřichází.

„Tak vidíš. Můžeš klidně vstát a zajít si třeba na... kafe,“ navrhuje Zac a pohupuje se na nohou ze špiček na paty, aspoň něco se nezměnilo.

„Ne,“ řeknu s našťvaným výrazem. Nevím, proč to řeknu tak hrubě.

„Tak ne,“ ztlumí hlas a zůstane vzpřímeně stát.

Koukám se na něj a on se dívá do země. Chci něco říct, ale nenacházím slov. Vůbec nic ze sebe nedokážu vypravit. Ale někdo musí prolomit ticho. A tak položím jedinou otázku, která mě napadla a změnila by téma.

„A jak bylo v práci?“

„Je sobota, ráno,“ odpoví mi Sara a pustí mi ruku.

„Byl celkem klid. To je dobrý nápad, můžeš jít do práce,“ chytne se Zac a usmívá se nad svým nápadem.

To je možná věc, kterou chci dělat nejmíň, tedy vzhledem k věcem, které běžně dělám, jinak to může být horší.

Nejdřív jsem pracovala u Rachel, říkali jsme tomu asistentka. Vyřizovala jsem objednávky, ale po čase jsem chtěla něco víc. Nemám absolutně žádné vzdělání, to znamenalo, že jsem viděla černě šance na dobrou práci. Skoro dva roky jsem pracovala v restauraci a baru v jednom. Byla jsem výpomoc výpomoci v kuchyni, ale po roce jsem se stala servírkou. Hned to jídlo vypadalo líp, když jsem ho tak často neměla pod nosem. Propustili mě kvůli tomu, že tam chtěla pracovat dcera majitele. Vydržela tam sotva čtyři měsíce. Byla drzá na

zákazníky, a tak ji otec propustil. Nejsem si jistá, že s ním už mluvím. Mohla jsem se o to místo ucházet, ale už jsem pracovala jinde. Prodávala jsem občerstvení v kině. Vzali mě tam jenom kvůli Robertovi. S mým nadřízeným byli přátelé a navíc Robertovi dost dlužil, když mu ještě jako pochůzkář nedal několik pokut za parkování. Před několika měsíci však odešel a nový šéf mě propustil. Čas jsem trávila doladováním svého hraní na kytaru, a když mi to šlo, začala jsem hrát na schodech před domem. V naší klidné ulici jsem potkávala ty samé lidi a pár nových každý den a ti mi vždycky hodili do kastlíku drobné. Stálí kolemjdoucí mi dávali peníze přibližně jednou týdně až měsíčně.

„Nějak se mi nechce,“ řeknu a vstanu z postele.

Obrátím se ke zdi a jasně naznačím, že s nimi nechci mluvit. Trochu se poohlídnu a vidím, že Zac již odchází, ale Sara stále sedí.

„A co Kelly?“ zeptá se. Určitě to byla její poslední páka.

Kouknu se na ni. Vím přesně, co tím myslí. Chudák Kelly. Jediná osoba, která mě v té situaci přinutila přemýšlet. Jsem na sebe našťvaná. Nechtěla jsem, abych byla víc nešťastná kvůli Erice, která si mou lítost nezasloužila, než kvůli Kelly, která umřela.

Kouknu se na její obraz nad postelí a rozhodnu se: „Dobře. Půjdu.“ A usměju se na odcházející kamarády.

Převleču se do teplého oblečení, protože je prosinec. Vezmu si kytaru i noty se slovy, co jsem složila a vyrazím před dům.

Můžu být silná.

Můžu být slabá.

Ale s tebou jsem měla všechno.

Stránka špatná tvá skrytá,

dokud kvůli ní všechno nezmizelo.

Vzalas mi důvěru.

Nevzalas mi lásku.

*Nikdy jsme nežily ve válce.
Za to teď musím žít v hádance.
Proč jsi to udělala?
Jinak bys to nezmohla?
Otázky si pokládám,
abych mohla říct,
že jinak nemůžeš žít.
A tak chci samu sebe denně obelhávat,
abych se zlosti ubránila.*

„Jak to že se ubrání zlosti, když si to obelhávání uvědomuje?“
ptá se Zac ve dveřích do domu své sestřenky.

„To nesmíš tak brát,“ odpoví mu po chvilce přemýšlení.

Soustředím se na svůj zpěv a hraní na kytaru, ale těžko jsem je
mohla přeslechnout. Nejspíš jsou spokojeni se svou prací.

TŘETÍ KAPITOLA

Po pár písničkách, ať mých nebo převzatých, založím kytaru, co jsem dostala k dvacátým třetím narozeninám, do pouzdra. Asi jsem se moc chvástala se svým dolad'ováním. Zdokonalovat mám pořád co. Občas mi to ujede, ale prý mám krásný hlas. Nejsem si tím jistá, ale kolemjdoucí se netváří znechuceně, tak by to mělo být dobrý.

„Doufám, že jste spokojení?“ zeptám se příjemně kamarádů, když vystoupím po schodech ke dveřím, kde celou dobu stáli.

„Jasně. Byl to celkem úspěšný začátek dne,“ odpoví mi Zac a usměje se na mě.

„Doufám, že si spokojená i ty?“ zeptá se mě Sara a já se podívám do země.

Uvažuji nad její otázkou. Do téhle chvíle jsem byla spokojená, ale tahle otázka mě vrací zpátky do reality.

„Je mi fajn,“ odpovím pomalu a dívám se do jejích očí tak dlouho, dokud nám není zima a nemusíme jít nahoru do bytu se trochu ohřát.

Sara nám uvařila čaj. Poslední dva roky nejsem žádná milovnice čaje, ale občas mi přijde vhod. Je opravdu dobrý. A poslouží mi na zahřátí zmrzlých prstů. Jakmile hrnek přestane hřát, začnu pít. Ostatní už mají šálek v sobě a dávají si druhý.

„Pustíme si něco?“ zeptá se Zac s nadšením, jako by nic nemohlo být lepšího, a usmívá se.

Taky se usměju a opřu si hlavu opěradlo křesla.

„Dobře a co?“ souhlasí Sara a otočí se na bratrance.

„Nějakou komedii,“ odpoví a vstává k naší skřínce, kde máme pečlivě (podle abecedy) uložené všechny DVD disky.

Pár měsíců měla Sara srovnané filmy podle žánru, ale od doby, co s ní bydlím, je má uspořádané takhle. Zajímalo by mě, co by se stalo, kdybych film uložila špatně, ale zatím se mi to nezadařilo a schválně to dělat nechci. Přeci jenom se mi to rozdělení líbí.

Před koncem filmu, když je dojemná část, se Zac zeptal: „Kam si odpoledne zajdeme?“

Sara ho okřikne, aby mlčel, ale já jeho otázku uvítám, protože jsem tenhle film už viděla a neměla jsem zrovna dvakrát na tenhle žánr náladu, ale Sara si ho přála a jí je opravdu těžké odolat.

„Vždyť si to už viděla?“ brání se před jejím okřikem Zac, který z toho je také naměkko.

Chtěla bych taky takhle umět odolávat smutku, ale to už se nejspíš nikdy nezmění.

„No a co?“ protestuje sestrénice a vražedně se na něj podívá. Je to mírumilovné stvoření, ale když ji naštve, tak je lepší klidit se jí z cesty. Jistě to má také po Rachel, ale našlo by se více podobností. Rozhodně je podobná víc Rachel než otci nebo matce.

Zajímalo by mě, po kterém rodiči jsem já. Na jednu stranu by mě to skutečně zajímalo, ale na druhou jsem ráda, že už nemám příležitost se s nimi vídat.

„Děje se něco?“ vyruší mě Zac ze zamyšlení a Sara strhne zrak z obrazovky na mě a pečlivě se na mě podívá.

„Ne nic se neděje,“ odpovídám pravdivě, protože to byla minulost, už dávno uzavřená kapitola. Samozřejmě jsem spoustu času strávila přemýšlením nad tím, jak by můj život vypadal, kdyby moji rodiče (samozřejmě mluvím o biologických) byli jiní. Myslím tím povahově. Kdyby byli úplně jiní, přála bych si, aby to byli Mardonovi. Druhé místo by patřilo McDonelovým. I když mám pocit, že mě Sary matka moc v lásce nemá. Na druhou stranu z ní cítím víc lásky ke mně než z mé opravdové matky. Mám skvělou novou rodinu. Občas na to zapomínám, jako třeba v této části příběhu. Ale nikdy jsem si jich nepřestala vážit. Nejsem nevděčný člověk, jen mám pocit, že jim nedávám takovou podporu jako oni mně. Většinou když mi chtějí pomoc, jen je od sebe odstrkuji.

„Tak dobře. A co teda budeme dělat?“ pokračuje bez starostí Zac a koukne se na televizi a zjistí, že běží závěrečné titulky.

„Do zoo,“ říkám nadšeně.

„Pro změnu,“ pokračuje Sara, která se mnou chodí do zoologické zahrady minimálně jednou do měsíce.

„Nemusíme,“ prohlašuji a úsměv s tváře mi pomalu mizí.

„Ne. Půjdeme,“ souhlasí Sara. Vstane, odejde k přehrávači, vyndá z něj disk a v obalu ho uklidí na prázdné místo do skříňky.

„Můžeme si zajít k Jimmymu,“ navrhuji další možnost.

„To je lepší nápad,“ souhlasí Sara i s touto možností a vítězně sevře pěst a s úsměvem kráčí zpátky na pohovku.

Jimmyho bar je jen pět minut od našeho bytu. Často tam my tři chodíme, ještě společně s Jessicou, Aaronem a Gillem. Je to mnohem lepší nápad než ten původní. Je tam klid. Vždy tam mají dobrou atmosféru, kterou způsobují příjemní barmani a servírky.

„Vážně?“ ptá se mě Zac a v očích má jiskru z dobrého nápadu. Příjemně se usmívá a opírá se lokty o stehna.

„Jo. Sedneme si, občas si zahrajeme šipky...“ odpovídám a ruku mám nataženou před sebou.

„Já s tím souhlasím,“ dodává Sara, odchází do pokoje a přichází s mobilním telefonem v ruce. „Objednám pizzu a po obědě vyrazíme,“ dá se říct, že navrhuje, ale jelikož už mačká čudlíky, tak to bylo spíš oznámení, s kterým oba souhlasíme.

Objednává jednu sýrovou a jednu se salámem. Úplně se mi sbíhají sliny při pomyslení na pizzu. Zac ihned zabere salámovou, takže se spíš těším na sýrovou, ale stejně se rozdělíme.

„Pustíme si nějakou kriminálku, než přijedou s jídlem,“ říká Sara a přepíná kanály.

Ke konci dílu zazvoní zvonek a Zac běží otevřít. Vymění s druhým mladíkem peníze za dvě krabice pizz.

„Můžeme jíst,“ prohlašuje nadšeně a podává nám krabici se sýrovou pizzou, aniž by krabici otevřel, nejspíš šel po čichu.

Dávám si dva kousky pizzy a při třetím kousku, teď salámové, už vůbec nemůžu. Nakonec jí do sebe nacpu. Nejsem žádný velký jedlík, ale poslední dva měsíce jsem jedla jako vrabec.

„Dej si ještě,“ nabádá mě Sara a podává mi krabici, ale já kroucením hlavou naznačuji, že další díl nechci.

„Já to klidně dojím, ale zítra půjdu do posilovny,“ říká Zac a bere si pizzu do ruky a cpe si jí do pusy.

Potom jdeme k Jimmymu. Posadíme se k našemu oblíbenému stolu. Je v rohu na druhé straně od vchodových dveří. Bar je sladěný černou a modrou. Posadíme se na modrou sedačku a přijde za námi Rose. Říkáme jí Křeček. Má hnědé vlasy, buclaté tváře a velké jedničky. Zezačátku jsem myslela, že ji lidi urážejí, když jí tak říkají, ale když jí tak říkala i Sara se Zacem, zjistila jsem, že je to její přezdívká, kterou se často nechává oslovovat, když to lidé nemyslí jako posměšek.

„Ahoj. Co si dáte?“ zeptá se s úsměvem, který je málokdy předstíraný.

„Já si dám pivo,“ odpoví rozhodně Zac.

Chvilí čekám, jestli něco neřekne Sara, ale po pár vteřinách promluví: „Já... já si dám Kolu.“

„To samé,“ ukončí to Sara.

„Dobře. Hned to bude,“ usměje se a odcupitá k baru.

„Jenom Kolu?“ zeptá se Zac a nadzvedne obočí. Sestřenice se na něj podívá stejným tázavým pohledem.

„To musím nasávat od jedny odpoledne?“ zajímá se a stále se na sebe dívají těmi samými pohledy.

„Ne to ne.“

Rozhlédnu se po baru a všimnu si, že jsme tu jen my tři, dva lidi u vedlejšího stolu a na baru sedí dva další.

Rose už cupitá zase zpátky a na podnose nese tři plné skleničky. Rozdělí nám je podle objednávky a posadí se vedle nás, přesněji mě.

„Tak co, jak se máš?“ zeptá se Zac.